

דו"ח בריטי סודי

מיצרים אינה מיוכנה

זהו דו"ח סודי, שהוכן על-ידי מומחים בריטיים לדיעת ציבור קטן של ראשי הצבא, הממשלה, המוסדות והעתונות בבריטניה.

מקורו של דו"ח זה בשרות-מודיעין פרטי המקוים על-ידי החשוב בשבועוני בריטניה, "אקונומיסט". מערכת שבועון זה, הקרובה לעתים קרובות לעמדת הממשלה והמשקפת לרוב את דעת פקידיה הגבוהים, מדגישה בדרך קבע "דו"ח לעניני-חוץ" המופץ רק בין האנשים החשובים ביותר במדינה. כל מנוי על דו"חים אלה נאלץ להתחייב מראש שלא יפרסם לעולם את תוכנם, לא כמדוואן ולא קטעים ממנו. כראש כל דו"ח מתנוססת הכותרת "סודי".

"העולם הזה", שהצליח לשיים את ידו על טופס אחד של הדו"ח הזה, רואה צורך לפרסמו במדוואן, מאחר שהמדובר בעניינים הנוגעים לעצם קיומה של מדינת-ישראל.

יחד עם זאת חייב הקורא לזכור כי זהו דו"ח בריטי, המשקף בלי ספק את העמדה הרשמית של ממשלת בריטניה. הוא מושפע ממגמה ברורה להגנים בכוחה של ישראל ולהפחית בכוחה של מצריים, כדי לספק רקע מוסרי לפעולות הבריטיות הנוכחיות במרחב, המחזקות את מדינות ערב נגד ישראל. לעומת הסתייגות זו כלפי המפקדות, יש ערך רב לעצם פרטי הניתוח, אשר כל אדם נאור בישראל חייב לדעתם.

המשפטים המופיעים בתוך הדו"ח בסוגריים, הן הערותיו של הפרשן הצבאי של "העולם הזה", שאף הכניס שינויים קלים לניסוח הדו"ח, כדי לעשותו מוכן גם לאנשים שאינם בקיאים במיוחד במקצוע הצבאי.

הצבא המצרי יש לה טח-פעולה של למעלה מ-40 קילומטרים ממקום הורדות מן הרכבת. בעיות-חימוש חריפות. למרות קניות מקריות בצרפת, כשבדיה ובמקומות אחרים, הרי התותח העיקרי העומד לרשות הצבא המצרי הוא התותח הבריטי בן 23 הליטראות. אולם מאמינים כי דו"ח לתותח חים אלה חסרה למצרים התחמושת. אי-אפשר להחזיק פגזים אלה כמחסן למעלה מעשר שנים, אפילו בתנאי הבחוקה הטובים ביותר. אחרי תקופה זו מתחיל המרעום של הפגז להתקלקל.

המקור המגוון של הנשק הקל של הצבא המצרי גורם גם הוא לבעיות חמורות מאד בשטח אספקת התחמושת. רוב הנשק הזה הוא בריטי, מסוג ליינפילד. כן יש למצרים רובים אוטומטיים וחצי-אוטומטיים, שנרכשו לא מכבר בבליגיה. לאלה נוספות באזוקות (נשק אנטי-טנק) מסוג שבדי ומרגמות מ"מ נוצא בריטי, צרפתי, ספרדי ובלתי-הוגו. נראה שבאזור הדלתה של הנילוס הוקם בית-הרושת המייצר פגזים לנשק הספרדי. מטעל זה מסונף לאיתה חברת-נשק מחבלי הסאר אשר יציגה בספרד הוא סקורצני, מי שהיה החוטף המקצועי של היטלר. (אוסו סקורצני, קצין הס.ס. הונאצי רכש לעצמו שם עולמי בימי מלחמת-העולם השנייה, שעה שפקד על מיבצע מיוחד-בימינו לשיחרור בני טו מוסוליני מידי שובני האיטלקיים. המיבצע בוצע בעזרת דאונים שנחתו ליד מקום המאסר, חטפו את המנהיג הפאשיסטי והעבירוהו לשטח הגרמני.)

חומר הנסיון הקרבי של ה-קצינים המצריים. הצבא המצרי הסדיר לוחם יפה כשהוא נמצא במצב של התגונן, נותן, שאינו מחייב נידות גבוהה. דבר זה הוכח בפאלוג'ה, הקרב היחידי במלחמת חש"ח שהפך לאסוס בלב העם המצרי. אולם המשמרה-הלאומי, שעליו באחת המשטר הגרמני, יעיל פחות. ברגע זה פווריס כ-5000 אנשי המשמרה-הלאומי, ביחידות קטנות, בחזית זית הישראלית בסנייה. זהו כשליש מכל כוחו של המשמרה-הלאומי.

הצבא הישראלי גדול יותר

הצבא המצרי כולל כיום 95 אלף איש, מלבד 15 אלף חיילי המשמרה הלאומי. מספר כולל זה נופל בהרבה מ-200 אלף החיילים הישראליים יכולה לגייס תוך 24 שעות. (דו"ח זה אינו לוקח בחשבון את חובתו של המטכ"ל הישראלי להבטיח גם את שאר גבולות המדינה.)

לפני עסקת-הנשק הציכית היה חיל-האוויר המצרי מורכב מ-100 מטוסים, בערך. גרר עינו הקרבי היה מורכב ממטאורים וואמפיני רים בריטיים, מסוג ג 52.

ייתכן שהישראליים השיגו בניתיים 14 סוג לוגים צרפתיים, מסוג מיסטר-3 שהם חדישים ככל אלה. (כאן טועה הדו"ח. מטוס-הקרב הצרפתי מסוג מיסטר-3 אינו קיים כלל, כי הדגם נסל עוד לפני שהוחל בייצורו.) אולם עמוד-השדרה של חיל-האוויר הישראלי אינו שונה בהרבה מעמוד-השדרה של חיל-האוויר המצרי.

ישראל עדיפות מוחלטת

רוש המעצמות נשתנו ערובה ל-קיום קחי שבת-הנשק (ארצות-הברית, (המשך בעמוד 12)

משלוחים הראשונים של נשק ציכי למצריים לא ישנו בהרבה את כוחו הצבאי של סגן-אלוף גמאל עבד אל-נאצר. אם, אומנם, יהיו גם המשלוחים הבאים מאותו סוג, הרי כל העיסקה לא תעזור ל-עבד אל-נאצר לטפל באותו מצב-חירום ש-הוא כנראה חושב עליו (כלומר, התקפה ישראלית על מצריים). הניתוח הבא של ה-כוח הצבאי המצרי מגלה את הקשיים שיעמדו לפני עבד אל-נאצר כשירצה להעביר את ה-נשק הציכי לשימוש מעשי.

המיגים לא יועילו

מיגין האוונייה הראשונה שהגיע לאלכסנדריה כלל רק מטוסים מסוג מיג-15 וכמה שריזנים ותותחים. אולם קרוב לחדאי כי לא הפילונים הסובייטיים ולא ה-טאנקים שלהם יהיו בעלי ערך רב למצריים.

המיגים, המומחים של חילות-האוויר ה-מערביים סבורים כי דרושה לפחות שנה אחת כדי להקיף טייסי-גילון מערביים מתקופת הוואמפייר לתקופת המיג. הטאנר או האנטר. (שלושה האחרונים הם מטוסי-הסילון ה-דו-שיים ביותר הנמצאים בשימוש נרחב בחי-לות-האוויר המערביים והמזרחיים, ועליהם היתה בנוייה המלחמה האווירית בשמי קר-ריאה. מטוסי-הסילון מסוג וואמפייר הם מיר-שנים, והם הסרים מיתקנים רבים המצויים במטוסים החדישים יותר. על כן הטיסה במטוסים החדישים קשה הרבה יותר.)

אפשר יהיה להחיש את תהליך התאמת הטייסים תחת לחץ, אולם גם במקרה זה יש להטיל ספק בערכו של המיג בחזית הצר-האי סיני. מהירותו גדולה מדי ושריונו קל מדי באופן יחסי מכדי שיצלה להגיש תמיכה אווירית לחיל-הקרקע. מתכנני המיג התכוונו לייצר מטוס שיוכל להילחם נגד מטוס שני על כן מיטיב המיג לטוס דו"חא גבוהה ש-למעלה מ-10 אלפים מטר.

אגב, עד כה נחלו המטוסים המצריים תמיד תבוסה ניצחת בכל מקרה שניסו להיכנס לקרב מסוג זה עם מטוסים ישראלים.

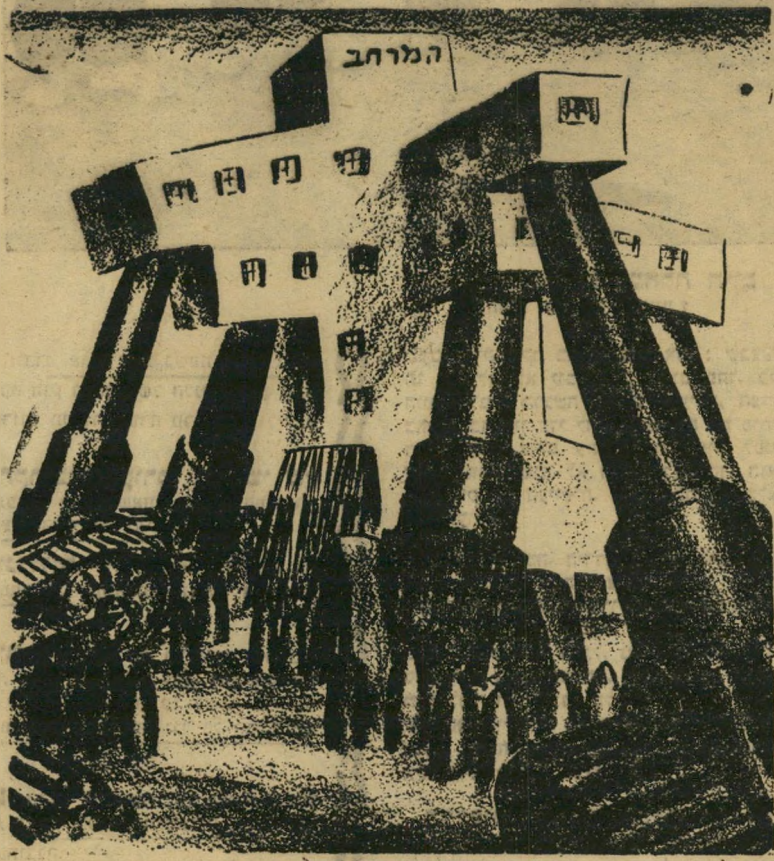
עיסקת-הנשק הסובייטית תכלול, כפי שנודע מאתים מטוסי מיג. שניים מהם כבר הורכבו בשדה-התעופה דכיליה, ליד אלכסנדריה. או-לם עד כה לא נראו באוויר.

השריונים. עד כה לא הוכח מה סוגם של הטאנקים שסופקו למצריים על-ידי הגוש הסובייטי. המצרים מתסארים בקול רם ש-סופקו להם טאנקים מסוג יוסף טטאלין 4. אם כן, הרי הבעיות הכרוכות בהפעלתם יהיו עצומות. משקלו של טאנק מסוג זה מגיע ל-60 טון, בעוד שטאנק בריטי מסוג צנטוריון משקלו רק 52 טון. בכל מצריים אין אפילו חמישים קרונוטר-רכבת שטחים המסוגלים לשאת אף את הצנטוריונים (אותם קיבלו המצרים, בשעתו, מבריטניה.)

הטאנקים לא יגיעו לקרב

מיטעני הנשק, כשלעצמם, לא יעזרו במאומה לחסל את החולשות היסודיות של המכונה הצבאית המצרית. החולשות העיקריות הן:

חומר מובילי-שריון. כפי שכבר הוזכר, זהו עקב-אכילס האמיתי. (טאנקים אינם יכולים לנוע מרחקים גדולים מבלי

שווי-משקל מרחבי

ראויים לשימוש, נמצאים עתה בחזיהאי סיני. אם לוקחים בחשבון את הקילקול המהיר של זחליה-שריון, ואת מצב המיתקנים המצריים לתיקונם, אפשר לקבוע בתודאות שאף לא אחת מגונדות-השרמיים הכלולות ברשימת

שיודקו לתיקון יסודי לפני הפעלתם. על כן נהוג להוביל את הטאנקים עד לאזור הקרב על גבי קרונוטר-רכבת שטחים או כלי-חובלה מיוחדים הנגררים על-ידי מכוניות. רק 14 קרונוטר-רכבת להובלת טאנקים, ה-